

III. felvonás

A Bukás Ára, s Fizetsége

5. fejezet

Bűn és Bűnhődés I

- Mozogj már! – förmedt rá haragosan. A lánc megfeszült, Mira érezte, hogy mennie kell. Szívesen levágott volna neki egy pofont, de az ő csuklóit vaskos lánc fogta össze. Kénytelen volt belátni, hogy immár nem több, mint egy tehetetlen báb.

Félve, megtörten lépdelt végig a folyosón, amely egy hatalmas csarnokba vezetett. Itt mindenféle népek tengették az idejüket, vagy tették a kötelességüket. Wess nem mert nézni, de tudta, hogy bámulják, a sok perverz állat úgy legelteti rajta a szemét, mintha máris az övék lenne, mintha máris azt tehetnének vele, amit csak akarnak. Az lesz, ez már elkerülhetetlen, ám még nem... még maradt egy bő perce.

Nagyon lassan, de mégis gyorsan teltek ezek a pillanatok, legalábbis számára, a fogva tartója széles mosollyal az arcán, izgatottan vonszolta maga után a prédáját. A lánc egyik vége a Mira nyakára erőltetett fémpánton, a másik vége pedig a nő csuklójában volt, vert felállás, egy esélytelen helyzet. Még jóformán végig sem gondolta a dolgot, máris Zeknos, az eszméletlenül „*testes*” hutt elé érték. Az ember azt gondolná, hogy a huttok között senkit sem becsmérelnék azért, mert egy „*picit*” több szír van rajtuk a kelletténél. De Zeknos biztosan ebbe a kategóriába tartozott.

- Állj! – vezényelte a gonosz nőszemély. Mira nem tehetett mást, mintsem megállt a hutt színe előtt, aztán elkeseredetten figyelte, hogy mi fog történni vele.

- Miért jöttél ide, ember? – használta Zeknos a Basicet. Megtanulni megtanulta, de sosem tudja megszokni ezt a förtelmes nyelvet. Kár, hogy fogytán a tolmácsdroid.

- Leana Ventris a nevem – mondta a nő fennköltén.

- Őt nekem hoztad? – pillantott a láncrea vert lányra Zeknos.

- Ajándék... csak pénzért van – fejtette ki az ajánlatot Ventris.

- Formás darabnak tűnik – töprengett egy picit a hutt.

Én is szeretlek! – bosszankodott magában Mira, mást nem tehet.

- Ötezer kredit, kézpénzben. Utána azt teszel vele, amit csak akarsz. Fiatal, félénk és engedelmes, sőt még nálam is jobban néz ki. Elégedett leszel vele.

- Ha olyan jó szolgál, akkor miért adod el? – tapintott rá egy sötét foltra Zeknos.

- Számít az? Te is utálsz, ha kérdezősködnék.

Mert mindig van valami hátsó szándékom – dörmögte magában a hutt. – Akkor azt mondd meg nekem, hogy került hozzád? Miért szolgált téged?

- Megvolt rá az okom. Elkaptam, megtörtem, aztán úgy döntöttem, hogy túladsz rajta, ötezerért. Szóval, áll az alku? Ha nem, akkor keresek mást – jelentette ki a nő céltudatosan. Korábban is volt már ilyen ocsmány népség közt, jól tudja, hogyan lehet boldogulni. Azt is ismeri, hogy milyen sors vár Mirára, de ő *magának* köszönheti.

- Tehát elkaptad – ragadta ki a szót Zeknos, aztán fiatalra pillantott a nagy, gonosz szemeivel. – Mondd csak, mióta vagy rabszolga? Volt más gazdád?

- Néhány hónapja – felelte búsan, elkeseredve. – Csak őt szolgáltam, eddig.

- Szóval, te fosztottad meg a szabadságától – nézett Ventrisre a hutt.

- Megérdemelte – nézett a lányra megvetően. – Sok tervezésbe került, de megérte. Az okot pedig sosem fogod kihúzni belőlem, így is túl sokat mondtam.

- Bizony, hogy sokat – kacagott fel Zeknos. – Akit erőszakkal fognak el, azt keresik, mindig van olyan, akinek kedvesek ezek a lányok. Ha megveszem, akkor rám hárul majd a védelme, akik keresik, azok az én ajtómon fognak kopogtatni.

Fognak is... ezért megdöglesz, te féreg – sziszegte a tudatában Mira.

- Nem keresik, úgy rendeztem meg az egészet, hogy halottnak tűnjön.
- Kik nem keresik? Úgy látom, ismered őket – faggatta a hutt.
- Igazat mond – sóhajtott fel bosszúsan Mira.
- Hm... akkor tényleg betörted, ez jó, engedelmes lesz. De attól még hallani akarom a részleteket. Kik azok, akik nem keresik?
- Az nem a te dolgod – vágta rá Ventriss, mire Zeknos haragosan mordult fel. – Mi van, talán a nagy Zeknos és a hatalmas palotája mégsem olyan érinthetetlen?
- Dühös vagy, sürgetni próbálsz, tehát sietsz. Gyorsan meg akarsz szabadulni tőle – fogalmazta meg a következő észrevételét a hutt. – Nem akarsz elmondani az illetők nevét, tehát ők lesznek a sietség oka. De miért, amikor simán elkerülhetnéd őket? Óh, hogy nem tudod... közeli ismerőseid, talán a „barátaid”?
- Azok, de sajnos őt is kedvelik – rántotta meg Mira láncát.
- Ezért megrendezted a halálát, nem ölod meg, mert úgy véled, annál sokkal rosszabb sorsot érdemel. Híre ment már annak, hogy mi folyik e falak közt. Sokan azt rebesgetik, hogy némely szolga sorsa rosszabb, mint a halál – azzal a lányra nézett. – Mit vétettél, ártatlan gyermek? – az ártatlan szót csak képletesen értette.
- Nem vágtam elég mélyre... – bosszankodott a fiatal.
- Szóval, van egy potenciális bajkeverőnk, meg egy másik, akit most rám akarnak sózni, mert a kisasszony vissza akar térni a barátaihoz, de ők nem lennének többé a cimborái, ha megtudnák, mit tettél ezzel a lánnyal. Érdekes... hadd lássam az árut!
- Itt vagyok – szólalt meg harsányan Mira. Zeknos levegőnek nézte.
- Nagyon be van bugyolálva, az alakján látszik, hogy szép, de amíg nem láttam a testét, a bőrét, addig nem fogom megvenni. Csak egy bolond lenne ilyet.
- Felőlem, nézegesd, ameddig csak akarsz – hümmögte Ventriss.
- Hozzám ne érh... – sziszegte Mira, ezúttal hangosan. Hiába ellenkezett, Ventriss leszedte róla a karperecet, aztán lerángatta róla a köpenyét. Nem akarta levágni róla, akkor még kárba veszne az öltözék.

A köpeny alatt egy bájos, makulátlan alak látszott, a bőre egy kicsit sápadt volt ugyan, de az nem számít, amúgy sem éri majd valami sok napfény. Zeknos hozzáértően mérte fel Mira kecses vonalait, az alakja tényleg olyan szép volt, mint amilyennek a köpeny alatt látszott. Hutt létére, szívesen megnézte volna, mi van a lány bugyija és a melltartója alatt is, de nem lehet olyan rossz, s később annyit csodálhatja meztelenül, amennyit csak akarja. Az alkuhoz ennyi is elég lesz.

- Ezer kredit, többet nem ér – böffentette a hutt.
- Ötezret mondtam – erősködött Ventriss.
- Meg is érne annyit, ha nem keresnék. Mit gondolsz, ha a barátai idejönnek érte, akkor engem ki fog kárpótolni?
- Majd kihajtod belőle, néhány hét a privát szobákban és máris megtérülnek azok a nagy veszteségeid. Ötezer csekély ár egy lotyóért...
- Mi az, hogy lotyó?! – hánytak szikrát a lány szemei. Eddig volt képes elviselni a megaláztatást, ami csak tovább fokozódott. Ventriss egy akkora pofont vágott le neki, hogy azt hitte, lejött az arcáról a bőr. A feje elvörösödött, s dacosan nézett erre a

szörnyetegre. Szabad volt a keze, akármikor megüthette volna, de inkább magába fojtotta a haragját, s eltúrta a szégyent. Nagyon félt a huttól, tudta, hogyha megüti Ventrist, akkor Zeknos mégsem tartja olyan engedelmesnek, mint mondták neki. Ez jó néhány nappal járna egy olyan helyen, ahonnan vagy félholtan, vagy megtörten kerül ki – vagy mindkettő. Valahogy egyikhez sincsen kedve.

- Engedelmes, mi? – horkant fel a hutt, aztán a lányra is tekintett. – Nem tudom, eddig mit mondtak neked, de ha itt kezded emelsz a gazdáidra, akkor ott helyben eltörjük a karodat. Megértetted?!

- Igen, hogyné – hajtott fejet engedelmesen Mira.

Nem lesz ezzel gond – dörmögte a gondolataiban Zeknos. – Ezer kredit.

- Ötezer – tartotta magát az ajánlat mellett Ventris.

- Na idefigyelj aranyom, eddig szórakoztál velem, világos? – váltotta mogorvábbra a hangnemét a hutt. – Mit képzelsz te magadról, hogy csak így alkudozni mersz velem? Ezer kreditért megveszem a kis cédádat, ha nem tetszik, mindjárt te is a kollekcióm részese lehetsz – az örök megemelték a fegyverüket.

Erre Ventris kotorászni kezdett a zsebében.

- A francba, otthagytam a hődetonátort... oké, akkor legyen ezer.

A pénzt hamar átadták, s Mira gazdát cserélhetett. Sosem fogja elfelejteni, ahogyan Leana otthagya, szinte már kacagott rajta azért, mert ide juttathatta őt. A hutt örült az új fogásnak, rengeteg pénzt kereshet vele, ezt már most látja benne.

- Vigyétek Sladekhez, ő majd eldönti, hogy mire használható – mordult fel a hutt egy szenderletnyi idő elteltével. Mira még mindig előtte állt.

- Sladek? – kérdezte vissza rémulten, s meglepetten.

- Na mi van, talán ismered? Az jó, akkor tudod, hogy mindenki retteg tőle.

- Nem fogok ellentmondani neki – hajtott fejet Wess, aztán hagyta, hogy az örök abba a bizonyos helyiségbe kísérik.

Maga az út rettenetes volt.

Még soha nem látott, még soha nem érzett ennyi kárhozatot, tényleg embertelen dolgokat művelnek az itteni szolgálkkal, és ő a részese lesz ennek a rémálomnak. Már az is jó pontnak számított, hogy az érkezésig csak három félholtra vert férfit, egy agyonlőtt szerencsejátékost, és egy törött nyakú twi'leket látott.

- Befelé – mormogta az egyik őr, amint kinyitotta az ajtót. Nem volt gemorreiai, de azért hasonló mértékben volt testes. Ha zöldre festené magát és agyarakat növesztene, akkor talán annak is néznék az együgyűbb népek.

Mira alázatosan fejet hajtott, és belépett a helyiségbe. Sladek pont most végzett az egyik beszivárgóval, kiverte őt fogát, eltörte mindkét karját, és egy kést állított a combjába. Ami azt illeti, ez már a társa volt, Farell, aki hozzá hasonlóan egy kigyúrt, lelketlen szörnyeteg. Még egy utolsót belevágott a szerencsétlenbe, aztán intett egyet az öröknek, ami annyit jelentett: vigyétek!

Hamar kivonszoltak a szerencsétlent, aztán máris Mira következhetett. Az ő arcán olyan rémulat ült ki, amit csak kevesen érthetnek, s át sem élhetnek...

- Leülni! – förmedt rá Farell. – Haladj már! – a két mondat között fél másodperc sem volt, a lány jóformán nem is reagálhatott. De amint cselekedhetett, félve, már-már reszketve helyet foglalt az alvadt és friss vérrel egyaránt fedett fa széken.

- Téged még nem láttalak errefelé – mordult fel Sladek.

- Nem ismerjük egymást – biccentett finoman Mira. A férfi helyeselt.

- Szóval, első kérdés: probléma vagy? – hajolt a képébe Sladek, ökölbe szorított kézzel. Farell is felkészült az első ütsre.

Ezen azt érti, hogy engedelmes leszek-e – értelmezte a dolgot Mira. – Nem – ingatta a fejét őszintén. Farell felmordult, aztán köpött egyet. Neki nagyon nem tetszett.

- Elhiszem – hümmögött egyet Sladek. Farell úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, ha ő lenne a főnök, Mira már ordítana. – Tudod, kislány, elég sok kegyetlen dolog folyik errefelé, de csak azért, mert nem engedelmeskednek. Meg lehet úszni a veréseket, ki lehet bújni bántalmazások alól, de ahhoz minden egyes szavunkat követned kell. Érthető voltam? – a lány reszketve bólintott.

- Senki sem törik meg ilyen könnyen – húzta a száját Farell.

- Korábban is szolga voltam, akkor is ütöttek-verték – szepegte a lány. – Már tudom, hogy jobban járok, ha engedelmeskedem.

- Hihető – mordult fel Sladek. – Oké, akkor azt mondd meg nekem, hogy miért kerültél ide. Új lány vagy, biztos eladtak, nem igaz?

- Zeknos azt mondta, ti döntitek el, mi legyen velem.

- Vetkőzz! – mordult rá Farell.

- De... miért? – pillantott körbe értetlenül a lány.

- Na, mi van, nem akarsz engedelmeskedni?! – emelte fel a kezét a férfi.

- Egyébként jogos, miért is vetkőzne le? – szakította félbe a dolgot Sladek. Néha jó főnöknek lenni, de még akkor is egészen jó, ha a terhére van az embernek.

- A testük alapján szoktuk eldönteni, hogy mi legyen velük.

- Szép, kedves, aranyos, életrevaló, ránézésre megmondom – eközben közelebb hajolt a lányhoz, a tarkójához simította a kezét, aztán görcsbe fogta a barna haját. – Az ilyen teremtetést nem lehet bántani, nem úgy bántani, mint a többi szoktuk. Olyan helyeken kell ártani nekik, ahol nem látszik. De te nem akarod, hogy ártsunk neked, kicsi, igazam van? Mondd, hogy igazam van – morogta rettenetesen.

- Engedelmes leszek... – ismételte Mira elkeseredetten.

- Okos kislány, elég okos ahhoz, hogy tanuljon is – erre engedett a szorításból.

- Igen – helyeselt a lány reszketve.

- Nos, akkor mit szónál ahhoz, ha most kiengednénk ebből a borzalmas helyről? – úgy mondta, hogy tisztán látsszon a hátsószándék a szavai mögött. – Elviszünk a táncosainkhoz, közös szállásuk van, egy szép hely, már amennyire szép lehet ez a hely. Együtt lehetsz velük, hozzád hasonló lányok ők, nem olyanok, mint a kurváink. Ők megmutatják, hogyan kell táncolni, te pedig olyan gyorsan eltanulod az alapokat, amilyen gyorsan csak lehet. Aztán táncos lesz belőled.

- Az jó sors? – érdeklődött a reszkető lány.

- A legjobb, ami egy szolgálánynak juthat errefelé.

- Mi az ára? – tért rá egy másik lényeges dologra Wess.
 - Óh, okos – mondta Sladek, aztán Farell felé fordult. – Látod, ez nem olyan kis üresfejű, mint a többi. Kár lenne félholtra verni, aztán örömlánynak küldeni.
 - Pont ezért kéne móresre tanítani. Akkor nem gondolna ki semmi okosat, hogy elszabadulhasson tőlünk – fejtegette az egyértelműt Farell.
 - Kérem... – kezdett könnyezni Mira. – Én nem akarok ellenállni... én... én jó leszek.
 - Rendben, jó kislány – mordult fel Sladek. – Mi lenne, ha mi ketten keresnénk magunknak egy szép, takaros kis szobát, úgy egy órára, vagy kettőre? Akkor majd elvállik, hogy menyire leszel engedelmes. Ha elégedett leszek veled, akkor táncos lehetsz, ha nem, akkor addig járod az éjszakákat, amíg elég tapasztalt nem leszel.
 - Nincs választásom, igaz? – szepegte a lány.
 - Mehetsz egyből kurvának is, ha ezt akarod. Akkor még ma megúszod, de holnap... hát, onnantól kezdve örülni fogsz, ha csak tízen mennek át rajtad.
 - Oké – bólintott egyet a fiatal.
 - Oké mi? – mordult fel fenyegetően Sladek.
 - Keressük meg azt a szobát...
- Erre Sladek leszedte a nyakáról a láncot és a fémpántot, aztán megragadta a lány csuklóját és megával rángatta, egészen a kijáratig.
- Óh, így már értem!* – csillant fel a szeme Farellnek. *Ki akarna megkufircolni egy félholtra vert, jajgató, véres valamit?*

- Elsőként Sladek lépett be a kis, rendesen megágyazott szobába, aztán Mira is utána ment. Csak az elején kellett rángatni. A férfi helyet foglalt az ágyon, aztán a kezével jelezte, hogy üljön le mellé. Wess hamar melléült.
- Mira... Mira, hogy keveredhettél ide? – fogta a fejét Sladek.
 - Te hogy keveredtél ide? Mi van az étteremmel, meg a nagy emberségeddel?
 - Az egyik tönkrement, a másik meg a terhemre lett – mondta búskomoran a férfi.
- Nem olyan rossz meló ez, csak hozzá kell szokni, ennyi az egész.
- Akkor is ezt mondtad – mosolyodott el egy kis pillanatra Mira.
 - Igazam is volt. Az egy tisztességes kis hely volt, kevés vásárlóval, de legalább baráti légkörrel. Igen, ott dolgozhattál, senki sem akart molesztálni, vagy netán belemarkolni a seggedbe, ezért biztonsággal tudtalak alkalmazni. De az más, Mira, most nagyon nagy bajba kerültél.
 - Tudom – sóhajtott fel szomorúan.
 - Ugye azt is tudod, hogy nem tudlak kihozni innen?
 - Túl szép is lett volna – erre Sladek a hátára tette a kezét, finoman, gyengéden.
 - Jól dolgoztál, becsületes voltál velem, pedig hányszor lophattál volna a kasszából. Mások megtették, pedig nekik fele annyi szükségük sem volt a pénzre, mint neked. Ezt tisztelem benned, és tudom, hogy min mentél keresztül. A barátom vagy.
 - Farellnek nem igazán tetszem – nyögte ki a lány.

- Az csak a kurvákkal van, te táncos leszel, távol marad tőled. Most mesélj, mi lett veled? Eddig azt hittem, hogy meghaltál, mindketten azt hittük.

- Hedvig még életben van? – csillantak fel a lány szemei.

- Először te, aztán én – unszolta Sladek.

- Emlékszel még arra a kalandorra, aki hét éves korom óta nevelt?

- Az a csóka, aki megölte a szüleidet. Hát... érdekes egy tag, azt biztos. Egyszerre kéne megölni, de áldani a nevét, szóval hagyni kéne a francba.

- Eljött értem, és vele voltam egy ideig. Aztán az egyik barátja, most inkább nem mondom meg a nevét...

- Az, aki eladott. Gondoltam, hogy még féled. Ki ne félné?

- Megvárta, amíg bajba kerülünk, aztán leütött és eljátszotta a halálomat. Egy ideig csak élvezte a helyzetet, aztán úgy döntött, hogy visszamegy ahhoz a kalandorhoz, de oda én nem mehetek. Hát eladott ide, a pokolba...

- Ez van – magyarázta a dolgot a férfi, nemes egyszerűséggel.

- Hedvig? – sóvárgott az információért Mira.

- Ja igen, ő. A távozásod után még nálam dolgozott egy ideig, aztán úgy gondolta, megváltja a jobb életét. Fogadott, mert azt hitte, jó a csalásban. Na, ebből egy nagy rakás adóság lett. Egy napon bejöttek az étterembe, összeverték, és azt mondták neki, hogy másnap vagy megadja, vagy megölik.

- Jesszus... – döbönt le Mira.

- Na, másnap fel is ugrott az egyik szállítóhajóra, azóta se látták többet. Az Ankrára ment, ha jól emlékszem, én mindig jól emlékszem. Mivel olyan félénk volt szegény, hogy kétszer is leellenőriztette velem, hogy az a hajó tényleg textilt és nem szolgákat szállít, ezért azt mondanám, hogy még mindig ott van. Könnyen meg lehet találni, mert olyan drága ruhákat csak egy helyen hordanak az egész bolygón, persze ezt hiába mondom neked, mert te úgyis itt leszel egy ideig. Aztán tovább adnak valaki másnak, ő pedig még másnak, és így tovább... pokoli egy életed lesz.

- Olyat mondj, amit nem tudok... Például, most hogyan tovább?

- Még egy óra hosszat beszélgetünk, aztán úgy jövünk ki innen, mintha egész idő alatt a micsodám körül sündörögtél volna. Nem vagy már szűz, szóval nem lesz nehéz. Aztán szépen bemész a táncosok közé, és éled az életedet.

- Köztük? – kíváncsiskodott a lány.

- Ja, errefelé az a mottó, hogy közel engedünk titeket egymáshoz, már amennyien hajlandóak vagytok egy helyen lenni. A kirekesztetteknek külön szállást adunk, bár én inkább a pöcegödör névvel illetném. De a táncosok szállása szép és jó, legalábbis jobb, mint amihez az utcán szoktál.

- És hol van a „de”?

- Viszonylagos kényelemben lehetsz majd, mivel én felügyelem azt a szállást, senki sem fog bántalmazni, erről kezeskedem. Ha jól dolgozol, ha engedelmes maradsz, akkor jobb sorsod lesz, mint bármilyen társadnak. De azért néha megütlek majd, tudod, hogy ne tűnjön úgy, mintha kivételeznénk veled. Fogunk, de ne látsszon.

- Tudok titkot tartani – helyeselt a lány. – Miből áll majd a munkám?

Sladek felsóhajtott, aztán csak felelt.

- Kapsz egy szégyenletesen lealacsonyító táncos ruhát, meg néhány másik ahhoz hasonló. A szebbekben fellépsz, a többit meg hordani fogod, de bármit is választasz, minden esetben sokkal több jut majd a szemnek, mint a képzeletnek. A tánc nem nehéz, te okos vagy és ügyes, menni fog. Aztán vannak a kliensek, afféle „hálószoza rendszer” van nálunk. Reggel dugsz, este táncolsz. Tudom, hogy nem csíped az illetet...

- Megteszem – vágta rá szinte gondolkodás nélkül.

- Nos, ez könnyen ment. *Túl könnyen* – jegyezte meg úgy önmagának. – Cserébe rendesen kapsz enni, mosakodhatsz, vetett ágyon aludhatsz. A legtöbb táncost rendszeresen verni és „fektetni” szokták, itt én fogom betölteni ezt a szerepet. Mint korábban mondtam, a látszat kedvéért, néha ok nélkül megverlek, akkor csinálj úgy, mintha az egész világ ellened esküdött volna. Sértegezz, becsmérelj, utána is kapni fogsz, de inkább ez, mint a kirekesztés. Dugni nem foglak, azt eljártsszuk majd, mint most. Nagyjából ennyi, ha ezt észben tartod, akkor nem lesz bajod, s cserébe én állni fogom a szavamat. A legtöbb esetben megpróbállak a saját nemeddel összehozni, de biztosan lesz, hogy egy férfival is összekerülsz. Tudom, hogy utálod, ám...

- Értem, betartható.

- Betartható? – dülledtek ki a férfi szemei. – Áh, te nem vagy ilyen.

- Milyen? A gazdám most adott el a pokolba... bármire hajlandó lennék, hogy ne forduljon még rosszabbra a helyzetem. Bármire!

- Ez érthető. Na és, miről szeretnél még beszélni? Van időnk.

- Milyen a többi táncos?

A szolgaszállásra érkezve, meglepő látvány fogadta Mirát. Heten voltak a fényes helyiségben, amely tizenöt fő számára is elég tág lett volna. Nem volt olyan poros és szürke, mint a többi rész, sokkal emberségesebb volt. Itt élni lehetett.

Az őr kinyitotta az ajtót, ráfordult: befelé! A lány könnyes szemmel, bizonytalan léptekkel ment be, alsóneműben. A lányok azonnal megnézték őt, sokuk fiatal volt, de azért mégis idősebb nála. Egy hasonló korú és egy fiatalabb leányzó volt, ők tágas, tisztességes lakosztály elhagyatott sarkában tömörültek. A nagyoké, a lelkiileg is felnőtté érett lányoké volt a főszerep, ez így is volt rendjén.

- Nocsak, ki vagy te? – kelt fel az egyik, kék twi'lek. Kedvesen fordult a lányhoz.

- Megerőszakoltak... – nyögte ki Mira könnyezve, aztán zokogni kezdett.

- Óh, szegénykém, már veletek is ezt csinálják? – sóhajtott fel a nő, aztán szorosan magához ölelte a fiataalt. – Ne félj, rendesek leszünk veled.

- Ha megbízhatunk benne – ugrott fel egy nautóliai lány.

- Nézz már rá, ez csak egy kislány, miért ártana nekünk? – érvelt egy másik táncos.

- Én engedelmes leszek... engedelmes... – ismételte Mira megtörten.

- Mit tehettek szegénnyel... – sópánkodott a kék twi'lek. – Biztos ahhoz az álszent Sladekhez vitték – aztán egyel határozottabban nézett a lány szemébe. – Nézd, bármit is mondott az a rohadék: ne bízz benne. Mindenkit a barátjának mond, mindig

eljátssza a kedveset, hogy bízzunk benne. Aztán, amikor már biztonságban éreznéd magad, úgy megaláz, mint még soha az életedben.

- De... de akkor velem miért nem volt kedves?

- Gyengéden csinálta, nem? – sétált oda egy másik lány.

- Azt mondta, kíméletes lesz, de nagyon fáj... – kesergett Mira. Meg kell hagyni, tényleg jól játszotta a szerepét.

- Jól van, szegénykém, hiszünk neked – törölte le a könnycseppeket a twi'lek. – Elis vagyok, Zeknos úgy tartja, én táncolok a legjobban, ezért velem is bánik a legjobban. Az előnyömet a közösség javára fordítom, ezért vagyok olyan helyzetben, hogy a kis csoportunk vezérének mondhattam magam. Az a neutóliai ott Kim, a mellette álló, vörös hajó nő pedig Clara, az a zöld, ferde orrú twi'lek pedig Trim – azzal a táncos felé fordult. – Bocsi, de nem tudtalak hogy megkülönböztetni Lynntől.

- Nem baj, már megszoktam – sóhajtott egyet az egyébként bájos teremtés. Mind szépek, de azért is lettek táncosok (no meg a tehetségük miatt).

- Éhes vagy? – fordult felé ismét Elis.

- Hányni tudnék magamtól... – sopánkodott Mira.

- Értem, akárhogy is, a konyhában mindent megtalálsz magadnak, annyit eszel, amennyit csak jólesik. Ez egy tizenöt fős szoba, de Zeknos most eladott közölünk ötöt, így több helyünk van. No meg, az a pénz, amit ránk fordítanak, most kevesebb helyre megy. Dőzsölhetünk.

- Miért, fix pénzből látnak el minket?

- Igen, „sajnos” van egy időszak, amikor senki sem kíváncsi ránk, vagy csak nagyon kevesen. Másik hutt, szebb lányok, hosszú történet. Ezért nem a jövedelmünk egy felháborítóan kicsi részét adják vissza, hanem egy tizenöt főre mért pénzkeretből látnak el bennünket. Mindig ugyanannyi, akárhányan is vagyunk.

- Sajnos? – Mira furcsállta, hogy Elis másképp ejtette a szót.

- Olyankor rajtunk marad a bugyink – vette fel egy másik lány, ő most sétált ide. A másik négy lány csak nézte, nem értették, miért fáradt ide, de a fiatal igen hamar magyarázkodni kezdett. – A felnőtteké a főszerep, velük is lóghatsz, ha akarsz, de mi is itt vagyunk, a saját korosztályod. Hány éves is vagy?

- Tizennyolc – mondta az igazat Mira.

- Én is – helyeselt a lány. Wess csak most vette észre, hogy ez a táncoslány tulajdonképpen pont olyan, mint ő. Hasonló testalkat, szinte ugyanaz a magasság, az enyhén sápadt bőrszín is stimmel. Csak az arca más, és a ruházata. – A nevem Luna.

- Mira – biccentett egyet a lány. Gondolom, együtt is lehetünk, ez a szokás, nem?

- A fiatalok máshogy élik meg az egészet, nekünk sem könnyű, felnőtteknek – helyeselt Elis. – Kivéve azok, akiket nem érdeklí, hogy kivel, mikor és mennyiért csinálják. Szinte mindig kiközösítjük őket, aztán kurváskodhatnak a maguk kis lyukában, ahova berángatják őket. Ők külön szállásnak nevezik.

- Akkor ne engedelmeskedjek? – értetlenkedett Mira.

- Ajánlott – vágta rá Elis, s ezzel mintha ellentétes lenne az egész. – Nem azt mondjuk, hogy ne csináld azt, amit mondanak... úgyis addig vernek, amíg meg nem csinálsz, de kényszerből és ne élvezetből tedd! De ha még élvezed is, akkor se lopd el

előlünk a pasikat. Lynn is ilyen, de rendes, ezért hagyjuk, hadd élje az „álmát”. Ami Lunát illeti, nyugodtan időzz el vele, ha akarsz, ő is fiatal még, jobban megért téged.

- Értem – bólintott egyet Mira, aztán Luna, a rá kísértetiesen hasonlító lány felé kezdett lépni. Nem bicegett, úgy járt, mintha már felépült volna.

- Gyere, keresünk neked valami jobb ruhát – mutatott az egyik szekrényre Luna, s rövidesen meg is indultak felé. Wess észrevett valamit.

- Nem nekik kellene ruházniuk?

- De, csak mindig kének vele egy hetet, vagy kettőt, vagy nem is jönnek. Jobban jársz, ha adunk néhányat a sajátjaink közül, mert még a végén leszakad rólad ez a rongyos bugyi, és anyaszült meztelenül fogsz járkálni mindenfelé – időközben elérték a szekrényt. Luna szelíden kihúzta az ajtaját, aztán keresgélni kezdett a nem túl méltóságteljes ruhadarabok között.

- Biztos, hogy van az én méretemben? – tudakolta Mira.

- Hasonlítunk, nem? Az enyémekek biztosan passzolnak rád, azok közül szívesen adok vagy kettőt. Nem tudom, hol szolgáltál ezelőtt, de itt segítünk egymáson, mindenki kedves mindenkivel. Ha nem, akkor kiközösítjük és mehet a fenébe.

- Hogy-hogy? Azt hittem, ellenségeskedés van.

- Minek acsarkodjunk, ha odakint sokkal nagyobb a baj? A tánc még egy dolog, de a szobára járás... nos, az megviseli a lelket. Nem tudom, mi lenne velem, ha nincsenek itt a többiek, megvigasztalnak, ha nagyon magam alatt vagyok, cserébe én is segítek valakin, ha hasonló napja van. Remélem, ez nem gond.

- Persze, hogy nem, szerintem is így a helyesebb – bólintott egyet szelíden a lány. Szóval így élük túl, mindig visszarántják egymást a mélypontról. Ezért tartják őket egy helyen. Okos, így könnyebb nekik, és a fejesek pénztárcája is tömve marad.

Luna nem szólt semmit, csak tovább keresgélt.

- Még mindig nem tudom, hogy most egy táncos, vagy minőségi lotyó lettem?

- Rabszolga vagy – vágta rá a lány keserűen. – Mind azok vagyunk. Azt teszed, amit mondanak neked, és örülsz neki, hogy csak annyit kellett tenned. Ez itt a Nar Shaddaa, nem a Főváros, ahol csak azok vetkőznek, akik szeretnének is. Itt nem lehet felmondani, innen nem lehet elsétálni. Elis mindig azt mondja, hogy csak annyit kell tenni, amit muszáj, de nem többet, Kim szerint a passzív ellenállás a legjobb, Lynn meg élvezi, amit csinál, csak az nem tetszik neki, hogy elszedik tőle a pénzét.

- És, te ki mellett állsz? Nem mintha azt...

- Együkkel sem értek egyet – vágta rá a meglepő tényre Luna. – Két évvel ezelőtt kerültem ide, az árvaházat bezárták, nem volt hova mennem, el is kaptak, mint valami állatot. Régebben még ellenálltam, de minden csak rosszabb lett. Egyszer már úgy volt, hogy vagy megölnek, vagy eladnak, ám Farell adott még egy esélyt. Azt mondta, vagy megteszek mindent, vagy odaadnak egy trandoshinak, fillérékért.

Jesszus... – suhant át a lány elméjén. Érezte, hogy Luna igazat mond.

- Neked is ezt javaslom, persze még új vagy, elsőre nem fog menni, ahogyan senkinek sem. De eljön majd az ideje, amikor készen állsz rá, amikor rájössz, hogy muszáj. Ha eljött az ideje, azt tanácsolom, úgy szolgálj, ahogy csak tudsz. Lehet, nem

fog mindenki szeretni, de ők elégedettek lesznek veled, és ha ez azt jelenti, hogy nem adnak el valami halálcirkuszba, vagy egy kurvaházba, akkor jobban megéri, mint minden, amit valaha tettél az életedben.

- Ugye tudod, hogy ezt mindenki hallja? – próbálta figyelmeztetni Mira.

- Állandóan itt vagyunk, ha tehetjük – szólalt meg Kim a helyiség másik végéből. – Kiengednek minket a folyosókra, meg mindenhová, ahol nem állnak halmokban a fegyverek és nem lehet közvetlenül megszökni a palotából, de ott mindenki csak bámul, a férfiak szinte megesznek a szemükkel. A legtöbbünket már ez is zavarja, hát még az, amikor odajön hozzád egy barom, és egy rakás pénzt ígér azért, ha soron kívül eltöltesz vele egy órát. Sokat ígér, ezért muszáj elfogadni, de mi semmit sem látunk belőle. Na, miattuk rostokolunk idebent, a biztonságban. Tágas egy szállás ez, de azért nem akkora... a hang azért terjed benne.

- Semmi magánterünk nincs, itt eszünk, fürdünk, öltözködünk, élünk. Megszoktuk már, hogy mindenki hall mindent. Különben is, már mondtam, hogy itt lehetsz, ha rendes vagy, a tánc és a szex már a te dolgod, csak ne lopd el a másik kuncsaftját.

- Értem. Akkor, mit tanácsolsz? – erre a lány abbahagyta a keresését.

- Reggel korán kelsz, a lehető leggyorsabban letudod a kefélest, aztán velem jössz és gyakorlunk, első sorban táncolni. A különgyakorlás végére már délután lesz, akkor csoportosan is elpróbálunk néhány darabot, aztán jönnek a fellépések. Ha foglalt vagy, akkor teszed a dolgod, ha nem, akkor pihensz. Az örök közül minden esete bejön valaki, hogy ingyen elidőzzön valamelyikünkkel, erre készülsz fel.

Sladek fog bejönni értem, vele csak megjátszunk, mint az előbb – gondolta magában Mira. Eközben Luna végzett a keresgéeléssel, egy zöld ruhadarabot vett ki a szekrényből, ami látszólag csak egy vékony bugyi volt, meg egy feszes melltartó. A két részt vékony, gumyszerű csíkok kötötték egybe, amelyek elöl a mellkas táján, hátul pedig a gerincoszlopnál indultak. Úgy harminc centi után összeértek és egy vastagabb csíkot képeztek. Wess nem volt túlzottan elragadtatva. Luna hamarosan egy másik ruhát is elővett, ez pont ugyanolyan volt, mint az előző, csak szürkében.

- Itt vannak, ezeket tudom kölcsönadni. Hogy tetszik?

- Csak ezeket? – forgatta a szemeit a lány. – Most több ruha van rajtam...

- Mert rajtam sokkal több van – a fiatal csak most vette észre, hogy Luna ruhája még annál is szegényesebb, mint amit felajánl neki. A két barna, alsóneműre hajazó ruhadarabot semmi sem kötötte össze, de a lány látszólag nem zavarta. Hozzászólt.

- Bocsi – illetődött meg Wess. – Csak...

- Tudom, még új vagy, horror neked az egész. Én se voltam valami lelkes, amikor idekerültem. De értsd meg, hogy itt pontosan annyit ér az életed, amennyi hasznot hozol, ezért gyorsan bele kell rágódnod a dolgokba, ha nem akarod, hogy minden második nap oda kerülj, ahonnan az előbb kijöttél.

- Oké, csak... még fura. Nem épp kéjlánynak készültem.

- Egyikünk sem – eközben odanyújtotta neki a szürke „ruhát”. – Tessék, próbáld fel! Kíváncsi vagyok rá, hogy áll rajtad.

Én meg nem... – bosszankodott a fiatal.

Aztán csak belátta, hogy muszáj lesz, be kell illeszkednie a közösségbe. Így hát mély levegőt vett, aztán levetkőzött és felvette az új ruháját. Meglepően kevesen bámulták meg, ami érthető, hiszen lányok között van, nem mindenki olyan, mint ő. Az már egy másik dolog, hogy mennyire kényelmes az új ruha, illetve, mennyire nem kényelmes. Feszés, szűk, s még szégyenérzetet is kelt, amiért ilyen keveset takar.

- Mintha rádöntötték volna! – hazudott egy jó nagyot Luna.

- Jut szembe, te miért is nem hordod ezeket?

- Néha felveszem, de most már a tied lesz. Oké, nem a legjobb gönc, de nagyon szép vagy benne. A pasik csak ezt nézik, neked meg muszáj kielégítened a vágyaidat. Itt nem az a fontos, hogy kényelmes legyen, érted?

- Értem – bólintott sokadszorra. Erre Luna még egyszer végigmérte őt.

- Gyönyörű vagy – mondta olyan különösen. – Szép az arcod, feszes a bőröd, ráadásul makulátlan. Sehol egy folt, vagy egy szeplő. Az alkatod meg az enyém, sovány vagy, de nem az az anorexiás sovány, csak olyan bájosan sovány. Sokra fogod vinni, szeretni fognak a kuncsaftok, ebben biztos vagyok. A lelked egy kicsit félénk, látszik rajtad, hogy bizonytalan, vagy de az is, hogy rendes, együtt érző. Ha jól csinálod, ha követed a tanácsomat, akkor jól megleszünk, és nem kell folyton attól rettegned, hogy eladnak. Csak mondom, objektívan, hogy felmérhesd az esélyeid.

- Barátnők? – vetette fel a lány. Erre Luna kezet nyújtott neki.

- Persze, szükséged lesz ránk, és nekünk is rád. Szimpatikusnak tűnsz – a lány egy kicsit óztkodva, de csak kezet fogott vele. – Üdv az életed hátralevő részében!